Гнитѐ (то) в. гниенѐто, и начинванѐто

Гниѐ, гл. ср. За органическите вещества: разлагане то и разлагане то им, само от участието в процеса на въздуха топлината и влагата

Гноевати, а, о — и (чт) който има в себе си гной

Гноевица (та) пъпка гноясала.

Гноежба (та) загнояване.

Гноежбица (та) умл. от гноежба

Гноенѐ (то) от гноя. 1) гнояванѐ. 2) тоpанѐ.

Гнои, а, о, — и (чт) ~~топ~~ мъртво костно сгнойли, извъргнати му гной, тор; торен.
Гноеник (чт) човек, който е прогнил, който има цвят на гной.
Гноеница (та)урена гноеник.

Гноец (чт) умл. от гной.

Гной (чт) и (та) 1) нарана, пъпка гной, циръвица
2) тор, боклук: колко гоги гной извъвръли на чаянива.
Гнойчица (та) умл. от гноец

Гнойце (то) мъртво дъвто извъвръли гнойта, торчет, боклукъ; слъти, бунище боже-пробе, рано свети, когато сеят на гнойцата на огнище. посл.
Гноя, нт гл. дн. извъвръля тор, боклук

Гноясан, а, о, — и (чт) който е хванал гной, гноясали му раните
Гноясам, гл. ср. хванъ, гуся гной.

Гноявам — сувам гл. учащ от гноясам.

Гнуе се, в. гнуеш се. неколведки обмислюв вътре, ако не го е гнуе. Гл. 210
Гнусен, сна, о, — и (чт) умразен, мръсен; който причинява, докарва гнусотия. отвратлив
Гнусив, а, о, — тоза що гнусенив.

Гнусенье (то) от гнусеше се.

Гнусиав, а, о, — и (чт), който възбужда гнусотата, мръсен, мурдар, тоже що гнусен.
Гнусник (чт) в. мръсник.

Гнусота (та) 1) . 2) умразнина

Гнусотия (та) тоже що гнусота

Гнуеш се гл. възвр. показ отвращение, гнуеше се отъ нещо, настръвнато ме е.
Гнъв (чт) лъ, силно обещание на срдия: гнъв ме е, лъ ме е; как дана ме е гнъв; гласи народен гнъв божий; натравих го в гнъвчет си. Срам ме е да те погледам, гнъв ме е да ти подумам. нар. песн.

Гнъвен, вна, о, — и (чт), който показва чего е гнъв, предаден на гнъв, сърдит, ядосан: гнъвен дъх ална ми отгнъв.

Гнилям, а, о, — и (чт) в. Гниеш. Останки от изгнили мъдни, прелъзни, костяни, гнилями (стръстени). В. С. гр. 17.

Гнилянье сл. софийско.

Гнойлив, а, о, в. Гнойлив

Гнойлив, а, о, — и (чт), който има гной: редки гнойливи.

Гнойл, ойна, о, — и (чт) тоже що гнойлив: гнойли реки.

Гнояв, а, о, — и (чт)

Гнуселиве, а, о, — и (чт), който се гнуси

Гнусен, сна, о, — и (чт) в. гнусен: гнусен ми е той нарен, потъмнен ваес. Гр. 12